

Sentencja postanowienia

1) Obowiązkiwanie środka w zakresie zawieszenia wykonania ustanowiony w pkt 1 postanowienia prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia 28 kwietnia 2009 r. w sprawie T-95/09 R United Phosphorus przeciwko Komisji (dotychczas niepublikowanego w Zbiorze) zostaje przedłużone do dnia 30 listopada 2010 r., przy czym nie może ono wykroczyć poza datę ogłoszenia orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie lub poza datę zakończenia przyspieszonego postępowania wszczętego w zakresie napropamidu na podstawie art. 13 rozporządzenia Komisji (WE) nr 33/2008 z dnia 17 stycznia 2008 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania dyrektywy Rady 91/414/EWG w odniesieniu do zwykłej i przyspieszonej procedury oceny substancji czynnych objętych programem prac, o którym mowa w art. 8 ust. 2 tej dyrektywy, ale niewłączonych do załącznika I do tej dyrektywy (Dz.U. L 15, s. 5).

2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie prezesa Sądu z dnia 8 stycznia 2010 r. — Escola Superior Agrária de Coimbra przeciwko Komisji**(Sprawa T-446/09)**

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Program Life — Zwrot części wypłaconych kwot — Zlecenie windykacji — Nota obciążeniowa — Wniosek o zawieszenie wykonania — Szkoda finansowa — Wyjątkowe okoliczność — Brak pilnego charakteru)

(2010/C 51/64)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Escola Superior Agrária de Coimbra (Coimbra, Portugalia) (przedstawiciel: adwokat Pais do Amaral)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: G. Braga da Cruz i J.-B. Laignelot, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji obejmujących odpowiednio pismo Komisji D (2009) 224268 z dnia 9 września 2009 r. w sprawie zlecenia windykacji oraz notę obciążeniową nr 3230909105 wydaną przez Komisję w dniu 11 września 2009 r. na kwotę 327 500,35 EUR

Sentencja postanowienia

1) Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje oddalony

2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie

Skarga wniesiona w dniu 20 listopada 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko New Acoustic Music i Anna Hildur Hildibrandsdottir**(Sprawa T-464/09)**

(2010/C 51/65)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A.-M. Rouchaud-Joët, N. Bambara, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata C. Erkelenz)

Strona pozwana: New Acoustic Music Association (Orpington, Zjednoczone Królestwo), Anna Hildur Hildibrandsdottir (Orpington)

Żądania strony skarżącej

— nakazanie pozwanym zwrotu na rzecz Komisji kwoty podstawowej w wysokości 31 136,23 EUR wraz z odsetkami obliczonymi według rocznej stopy procentowej 7,70 % od dnia 14 stycznia 2008 r. do dnia zapłaty;

— obciążenie pozwanych kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez Komisję.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy porozumienia w sprawie subwencji, numer umowy 2003-1895/001-001, zawartego pomiędzy Komisją Europejską (zwaną dalej „Komisją”) oraz New Acoustic Music Association (zwanym dalej „NAMA”), reprezentowanym przez Annę Hildur Hildibrandsdottir, w celu realizacji działań zatytułowanych CLT2003/A1/GB-317 — European Music Roadwork w ramach programu „Kultura 2000” (1).

Celem skargi Komisji jest uzyskanie orzeczenia, w którym Trybunał nakazuje pozwanym, odpowiedzialnym solidarnie za całą kwotę, dokonanie zwrotu na rzecz Komisji kwoty w wysokości 31 136,23 EUR wraz z odsetkami za zwłokę, stanowiącej różnicę między zaliczką wypłaconą NAMA na przeprowadzenie działań przewidzianych w porozumieniu o subwencji oraz kwotą, którą NAMA ma prawo otrzymać.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi jeden zarzut. Twierdzi ona, że NAMA naruszyło zobowiązania wynikające z umowy nie dokonując zwrotu części zaliczki wypłaconej przez Komisję, podczas gdy rzeczywiste koszty były niższe niż szacunkowy całkowity koszt.

Komisja twierdzi, że NAMA i Anna Hildur Hildibrandsdottir, działająca jako wspólnik i umocowany pełnomocnik NAMA ponoszą solidarną odpowiedzialność za należną kwotę.

(¹) Decyzja nr 508/2000/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 lutego 2000 r. ustanawiająca program Kultura 2000 (Dz.U. 2000 L 63, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 4 grudnia 2009 — Polska przeciwko Komisji

(Sprawa T-486/09)

(2010/C 51/66)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: M. Szpunar, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2009/721/WE z dnia 24 września 2009 r. (notyfikowanej jako dokument nr K(2009)7044) wyłączającej z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (¹), w części wyłączającej z finansowania wspólnotowego kwotę 47 152 775 PLN, wydatkowaną przez agencję płatniczą akredytowaną przez Rzeczpospolitą Polską;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżona decyzja przewiduje korektę finansową w wysokości 5 % środków wydatkowanych w 2005 r. w ramach Planu Rozwoju Obszarów Wiejskich, przeznaczonych na wspieranie działalności rolniczej na obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania oraz wspieranie przedsięwzięć rolnośrodowiskowych. Podstawą zastosowanej korekty były rzekome uchybienia dotyczące kontroli krzyżowych pod kątem przestrzegania

zasad zwykłej dobrej praktyki rolniczej, systemu sankcji, sprawozdań z kontroli na miejscu oraz powiązania kontroli wszystkich zobowiązań związanych z działaniami rolnośrodowiskowymi.

Skarżąca kwestionuje istnienie wszystkich zarzucanych uchybień i podnosi przeciwko zaskarżonej decyzji następujące zarzuty.

Po pierwsze, podnosi ona zarzut naruszenia art. 7 ust. 4 pierwszy akapit rozporządzenia nr 1258/1999 (²) i art. 31 ust. 1 rozporządzenia nr 1290/2005 (³) oraz naruszenia wytycznych nr VI/5330/97 poprzez zastosowanie korekty finansowej w oparciu o błędne ustalenia faktyczne i błędny wykładnię prawa. Zdaniem skarżącej żadne z rzekomych uchybień będących podstawą zastosowanej korekty finansowej nie miało miejsca, a wydatki wyłączone z finansowania wspólnotowego na mocy zaskarżonej decyzji były dokonane zgodnie z przepisami wspólnotowymi.

W ramach pierwszego zarzutu skarżąca twierdzi, że sprawozdania z kontroli na miejscu odzwierciedlały kontrolę wszystkich zasad zwykłej dobrej praktyki rolniczej, w tym kontrolę przestrzegania rocznego limitu nawożenia nawozami naturalnymi, zgodnie z art. 28 rozporządzenia nr 796/2004 (⁴). Skarżąca podnosi również, że administracyjne kontrole krzyżowe z systemem identyfikacji i rejestracji zwierząt nie były przeprowadzane tylko z tego względu na to, że system ten był bezużyteczny jako baza odniesienia dla kontroli krzyżowych, a zatem przeprowadzanie kontroli krzyżowych z tym systemem nie było wymagane na podstawie art. 68 rozporządzenia nr 817/2004 (⁵). Ponadto skarżąca utrzymuje, że system sankcji za uchybienia zasadom zwykłej dobrej praktyki rolniczej był w pełni skuteczny, dostosowany do sytuacji pierwszego roku wdrażania Planu Rozwoju Obszarów Wiejskich i nawet bardziej rygorystyczny od obowiązującego obecnie systemu sankcji wspólnotowych, a zatem całkowicie zgodny z art. 73 rozporządzenia nr 817/2004. Dodatkowo, w ramach pierwszego zarzutu, skarżąca twierdzi, że kompleksowość kontroli na miejscu została zapewniona nawet w szerszym zakresie, niż było to wymagane na podstawie art. 69 trzeci akapit rozporządzenia nr 817/2004.

Po drugie, skarżąca podnosi zarzut naruszenia art. 7 ust. 4 czwarty akapit rozporządzenia nr 1258/1999 i art. 31 ust. 2 rozporządzenia nr 1290/2005, naruszenia wytycznych nr VI/5330/97 oraz naruszenia zasady proporcjonalności poprzez zastosowanie korekty ryczałtowej w wysokości rażąco nadmiernej w stosunku do ryzyka ewentualnej straty finansowej dla budżetu Wspólnoty. Zdaniem skarżącej żadne z rzekomych uchybień będących podstawą zastosowanej korekty nie mogło spowodować strat finansowych dla Wspólnoty, a w każdym razie ryzyko takich domniemyanych strat finansowych było całkowicie marginalne i wielokrotnie niższe od kwoty wyłączonej z finansowania wspólnotowego na mocy zaskarżonej decyzji.